

ע"פ 37835/02/22 - יבגני קמינר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 37835-02-22 קמינר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 418035/2020

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד
כבוד השופט יובל ליבדרו
כבוד השופט איתי ברסלר-גונן
המערער: יבגני קמינר
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

המערער הודה שבתאריך 15.07.20 בשעת בוקר הוא שלח הודעת טקסט דרך אפליקציית פייסבוק אל פרופיל הפייסבוק של חבר הכנסת מיקי זוהר (להלן: "המתלונן") ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו, בגופם של בני משפחתו ובחירותו כך שכתב לו "כמה שאתה טיפש בבור ועם הארץ שלוחים מטומתם. ריקבון סירחון אני מאחל בתור אזרח מדינת ישראל שתדאג בתאונה אמן מאחל מחלות קשות לילדים שלך מוות בייסורים וכל משפחתך מקווה מאד שתי רצח בדם קר כי אדם שפל. מוות אכזרי לי מיקי זוהר ומשפחתו. אני חושב מוות מתאים בשבילך זה להישרף חי. אני מוכן לשרוף אותך. ואת ילדיך מתחיל מהשיער עובר לגוף. מקווה ששימו לך מטען באוטו שתהיה עם הילדים שלך מתנה מושלמת".

לאחר הודאת המערער בעובדות כאמור ובעבירה שיוחסה לו, בית המשפט נמנע מהרשעת המערער על רקע טענתו שההרשעה תביא לפיטוריו המידיים והרצון לאפשר להגנה להיערך כראוי לטיעון בנושא ההרשעה. ושירות המבחן התבקש לערוך תסקיר על המערער.

בתסקיר שירות המבחן צוין שהמערער בן 38, נשוי ואב לשני ילדים קטנים. מתגורר באשקלון. עובד כצוללן בחברה לחקלאות ימית. תואר כעובד חרוץ אחראי ומוערך. ובמכתבי ההמלצה נכתב כי רישום פלילי יגרום לפיטוריו המידיים. ללא עבר פלילי. שלל שימוש בסמים. צוין כי בשנת 2012 הופנה המערער לשירות המבחן בגין עבירת אלימות כלפי מאבטח בבית חולים, והוא נידון לצו מבחן. ושירות המבחן התרשם שקיים פער בין האופן שהמערער מציג את עצמו לבין המציאות. המערער הודה בעבירה והסביר כי באותה תקופה מצבו הרגשי היה ירוד, בשל צמצום כח אדם במקום עבודתו. תיאר כי צפה באופן אקראי בסרטונים של המתלונן שעוררו בו כעס, ושלא כהרגלו שתה שתי כוסיות וויסקי, שהשפיעו עליו, ואז מתוך להט רגשות כתב את הדברים. הביע צער על מעשיו, ואמר שלאחר שהתפכח שלח למתלונן הודעת התנצלות. בנוסף, שיתף את מעבדו, שעזר לו לכתוב למתלונן מכתב התנצלות. תיאר שלא היה בכוונתו לפגוע במתלונן או בבני משפחתו, ושברגיל אינו נוטה להביע עמדות פוליטיות ברשת או בכלל. שירות המבחן הציע למערער

להשתלב בטיפול והוא שולב בקבוצת הכנה לטיפול ושיתף פעולה, וצוין שהוא עתיד להשתלב בטיפול ייעודי. שירות המבחן ציין כי הוא אינו יכול לשלול סיכון להישנות התנהגות אלימה אך אין מדובר בסיכון גבוה וכי שילוב המערער בטיפול יהווה מענה מתאים. ובסופם של דברים המליץ להטיל על המערער צו מבחן ושל"צ. אשר להרשעה, צוין כי העבירה אינה מאפיינת את אורחות חייו של המערער, הוא מבין את חומרת מעשיו ומעוניין לטפל בעצמו, והרשעתו בדין תפגע ביכולתו להמשיך במקצוע שרכש, והמליץ שלא להרשיעו.

התביעה עתרה להרשיע את המערער, לקבוע מתחם עונש הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות ועד למספר חודשי מאסר ממש. טענה כי אין לחרוג מהמתחם בשל שיקולי שיקום. וביקשה להטיל על המערער מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

ההגנה טענה כי מתחם העונש נע ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. וביקשה להימנע מהרשעה ולהטיל על המערער של"צ, וצו מבחן.

בית המשפט החליט להרשיע את המערער והטיל עליו שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור העבירה בה הורשע, קנס בסך 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תחתיו, וחתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪.

מכאן הערעור, המופנה נגד הרשעת המערער בדין.

ב"כ המערער טענה כי העבירה בה הורשע המערער סובלת תוצאה של אי הרשעה, ושהנזק שיגרם לו מהרשעה מוגדר וממשי. כי משמעות הרשעת המערער בדין היא פיטוריו מעבודתו. וכי הנזק שיגרם לו אינו עומד ביחס סביר לחומרת העבירה. הוסיפה שהמערער נורמטיבי. הודה במיוחס לו. לקח אחריות מלאה על מעשיו. מבין את חומרתם. ומיד למחרת היום שלח למתלונן הודעת התנצלות ובנוסף שלח אליו מכתב התנצלות. עמדה על נסיבות ביצוע העבירה והדגישה שאין המדובר באיומים פומביים שכן ההודעה נשלחה בפורמט שרק הנמען נחשף אליה. ועתרה לבטל את הרשעת המערער ואת המאסר על תנאי שהוטל עליו, ולהטיל עליו של"צ.

ב"כ התביעה טענה שחומרת העבירה במקרה זה איננה מאפשרת הימנעות מהרשעה. הפנתה לפסיקה מהזמן האחרון, שהדגישה את החומרה הטבועה באיום על אנשי ציבור, וטענה שלא הוכח שהרשעת המערער תפגע בעבודתו. וביקשה לדחות את הערעור.

לאחר שקילת מלוא הנתונים והנסיבות הנוגעים לעניין, באנו למסקנה כי דין הערעור להידחות.

נקודות המוצא לדיון הן, שמקום שהוכחה אשמתו של אדם בוגר, יש להרשיעו בדין. ושערכאת הערעור איננה מתערבת בתוצאה העונשית שנקבעה בערכאה הדיונית, אלא אם כן היא חורגת משמעותית מהתוצאה הראויה.

ההרשעה בדין היא תוצאה טבעית, פורמאלית, של הוכחת האשמה הפלילית. ההרשעה כרוכה בהטלת סטיגמה במורשע, שהיא אחד מביטויי הפסול שבמעשה, ומהווה מרכיב במרכיבי ההרתעה לפרט ולציבור. והכלל בדבר ההרשעה בעקבות הוכחת אשמה, תורם לאכיפה אחידה ושוויונית של המשפט הפלילי.

במצבים חריגים במיוחד, בהם הפגיעה הצפויה לנאשם בעקבות ההרשעה בדין איננה עומדת בשום יחס לתועלת הצומחת מכך לאינטרס הציבורי, ניתן לסטות מהכלל ולהימנע מהרשעת הנאשם.

בבוא בית המשפט לבחון האם מקרה נתון מצדיק סטיה מהכלל, עליו לשקול מכלול נתונים ושיקולים ובין היתר, טיב העבירה וחומרתה, נסיבותיה, הרקע לביצועה, הפגיעה שלה באינטרסים המוגנים. המסר החברתי הגלום בהרשעה או באי ההרשעה. נתוני הנאשם ונסיבותיו - גילו, מצבו הבריאותי, רקעו, אורחות חייו, עיסוקו וכיו"ב - יחסו לביצוע העבירה, הנזק הצפוי לו מההרשעה בדין, סיכויי שיקומו ועוד [ראו למשל ע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת ישראל (2.4.2014)].

מצד מעשה העבירה, ההודעה שהמערער שלח לפרופיל הפייסבוק של המתלונן כוללת דברי בלע וביטויי שטנה חמורים ומזעזעים, שאין להם כל קשר לחופש הביטוי.

העובדה שהמסרים האלימים הופנו כלפי חבר כנסת מכהן וערבו את משפחתו וילדיו, מוסיפה למעשה המערער נופך מיוחד של חומרה. הדברים ברורים מאליהם ואין צורך להרחיב בהם.

האלימות המילולית ברשת, בכלל, וכלפי אנשי ציבור בפרט, יוצרת אווירה עכורה ומתלהמת, המשפיעה על השיח הציבורי לרעה והעלולה להביא לכדי מעשים, ואין להשלים איתה.

סלחנות כלפי התופעה, במיוחד כשמדובר בהתבטאויות קיצוניות כבענייננו, עלולה להעביר מסר שגוי, כאילו המדובר בדבר מקובל, נסלח, שאין להתייחס אליו ברצינות. בעוד המסר הנדרש הוא של הוקעה, רצינות והצבת גבולות.

מצד השפעת ההרשעה על עיסוקו של המערער - הרי שהחברות בהן המערער עובד, מודעות למעשים שעליהם המערער הובא לדין וממשיכות להעסיקו. ומבחינתן אין כל מניעה שהמערער ימשיך לעבוד אצלן גם אם הרשעתו בדין תיוותר על כנה. הטענה היא, שההרשעה בדין תימנע ממנו להיכנס לתחומי נמל אשדוד ובמקרה כזה הוא לא יוכל להגיע למקום עבודתו בים. בית המשפט קמא לא השתכנע מהטענה והניח שהרשות המוסמכת מפעילה שיקול דעת ביחס לאישורי הכניסה לנמל.

גם אנו בדעה שהטענה האמורה לא בוססה כראוי ושבנסיבות אין בכוחה להטות את הכף בשאלת ההרשעה.

בית המשפט קמא שקל את כלל הנתונים הנוגעים לעניין ובהחלט הביא בחשבון את הנתונים העומדים לזכות המערער ובסופו של דבר הגיע לתוצאה המאזנת בצורה ראויה בין החומרה הבסיסית של מעשה המערער לבין נתוני הזכות של המערער, והעונש שבסופו של דבר הוטל על המערער, איננו חמור כלל ועיקר. אף המערער עצמו אינו בא בטרוניה

עליו.

סוף דבר, נתוני המקרה ושיקולי מדיניות משפטית, מחייבים הותרת הרשעת המערער על כנה, כפי שעשה בית המשפט קמא, ואין עילה המצדיקה את התערבותנו בעניין זה.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום כ"ד אייר תשפ"ב, 25/05/2022 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן, שופט

יובל ליבדרו, שופט

אליהו ביתן, שופט, סגן הנשיאה